

Колико суверенитет државе чланице Уједињених нација (УН) није само гола правна норма садржана у Повељи УН, већ колико је она као најважније императивно начело међународног права заштићено и у правној стварности, најбоље доказује пракса Међународног суда правде. У наставку дајем преглед те праксе, кроз примјере двије пресуде и два савјетодавна мишљења тог суда.

Повеља УН је ступила на снагу 24. октобра 1945. године и тада је по први пут у историји међународног права ступило на снагу и императивно начело суверене једнакости сваке државе чланице УН. Оно нормативно и фактички значи забрану свима, како УН-у и свим његовим органима, тако и свим државама, да се мијешају у унутрашња питања било које државе чланице УН (члан 2. тачке 1. и 7. Повеље УН) тиме што би директно или путем неког трећег тој држави наметали своју вољу као закон, умјесто надлежних институција државе. Досљедно таквој забрани, Повеља УН (члан 78) затим забрањује свима да над државом чланицом УН успоставе систем старатељства, односно протекторат под било којим условима. То значи да протекторат у било којој његовој форми (да у држави влада странац умјесто њених институција) нема право да уведе или одобри ни Савјет безбједности УН чак и када дјелује према Поглављу 7 Повеље УН. Ово стога што му то не дозвољава Повеља УН ни под којим условима.

~~Ministry of Justice of the Republic of Serbia, Ministry of Justice of the Republic of Serbia, Ministry of Justice of the Republic of Serbia~~